

לחג הפסח ולשבת חוה"מ

זמני השבת				זמני החג			
ר"ת	יציאת שבת	כניסת שבת	הזמנים ע"פ פתח "אור החיים"	ר"ת	יציאת החג	כניסת החג	הזמנים ע"פ פתח "אור החיים"
20:29	19:41	18:30	ירושלים	20:28	19:40	18:28	ירושלים
20:27	19:39	18:47	ת"א	20:25	19:38	18:46	ת"א
20:29	19:41	18:49	חיפה	20:27	19:39	18:48	חיפה
20:27	19:40	18:48	באר שבע	20:26	19:39	18:47	באר שבע

שבת שלום ומבורך!

חג כשר ושמח!

אנו אומרים בהגדה "יחץ" והינה אפשר לשאול, מדוע חוצים דווקא את המצה האמצעית? מדוע לא נחצה את המצה השלישית או הראשונה? מרן החיד"א רבי חיים יוסף דוד אזולאי זצוק"ל, מסביר שזוהי המצה הרומזת על יצחק. (שלוש מצות כנגד שלושה אבות), ואם נסתכל היטב, הרא"ש בפירושו על התורה שמות: "ואם תאמר, מאי שנא מניין 210 לא פחות ולא יותר. ושמעתי טעם, כי בנוד שהיו אבותינו בשעבוד היו עומדין האבות ומתפללין תמיד בעד ישראל. ואמר להם הקדוש ברוך הוא, כלום יש בכנס שירצה לגרע מאותיות שמו וכן אגרע ממניין השעבוד העתיד לבוא על ישראל אברהם ויעקב השיבו לאו, כי כל האותיות צריכות לנו. עד שבא יצחק ואמר, רבש"ע, מן הדין היה שמי להיות נכתב בשי"ן, וכן הוא בדברי הימים: ושבועתו לישראל, אני מוחל כבודי שיכתב בצד", ותגרע מן החשבון עד שגיע לעודף שיש מהש"ן עד הצד", וכמה הוא - 210, והיה כן". ופירוש הדברים: בזכות יצחק היינו במצרים 210 שנה במקום 400 שנה של שעבוד, וכמו שמוזכר במדרש, היה צריך אחד מהאבות הקדושים לוותר ולהמעיט אות מהשם שלו, על מנת שה' יקרב את הגאולה. יצחק אבינו הסכים להמעיט את האות צ' משמו ולהחליפה באות ש' "ישחק" ובאמת ההפרש בין האות ש' (300) לבין האות צ' (90) הוא 210 בדיוק המס' שנים שהיו עם ישראל במצרים כמניין "רדו".

בכל יום לאחר תפילת שחרית אנו אומרים "כל המחלה אשר שמתני במצרים לא אשים עליך כי אני ה' רופאך" וכביכול אם נסתכל היטב, המילה "אשר" מיותרת, הרי היה אפשר להגיד "כל המחלה ששמתני במצרים" בלי המילה "אשר" וכידוע אין מילה מיותרת שנכתבת, לכל מילה ואות יש משמעות. המילה "אשר" עולה בגימטריה 501, ואם נסתכל היטב, פרעה קיבל עונש, מידה כנגד מידה, פרעה אמר "מי ה' אשר אני אשמע בקולו?" פרעה (הוא) אמר אשר, לכן מידה כנגד מידה, הוא יקבל את מכות מצרים, שסימנאם (ראשי התיבות של המכות) "דצכ עדש באחב" עולים בגימטריה 501, כגימטריה של המילה אשר. ובעניין מידה כנגד מידה, נזכיר מעשה ידוע בעל מוסר גדול ביותר. מספרים על רבי חיים מצאנז, שפעם אחת נסע ברכבת עם תלמידו שהיה גם סוחר נעליים מוכשר, שההצלחה לא האירה לו פנים. הם ראו ילדה קטנה בוכה, הם שאלו אותה מדוע היא בוכה, והיא השיבה להם שהכסף שלה אבד ואף אחד לא עוזר לה לשלם עבור כרטיס. הרבי מצאנז ביקש מהסוחר נעליים (שגם לו בקושי היה כסף) שיקנה עבור הילדה כרטיס. וכך השיבו לילדה את החיוך ועזרו לה לחזור לביתה. הרבי בירך את סוחר הנעליים שבזכות זה הוא יזכה לעשירות גדולה. עברו שנים, וסוחר הנעליים עדיין לא ראה את ההצלחה. יום אחד הטלפון מצלצל ועל הקו היה מנהל הלוגיסטיקה של צבא גרמניה, הוא ביקש להזמין מהסוחר מיליוני נעליים, הרווח מהעסקה היה כמה מיליוני שקלים. הסוחר לא האמין, הוא הלך לרבי מצאנז לקבל את ברכתו לעיסקה. הרבי מצאנז חיך ואמר לו "הינה בזכות המעשה עם הילדה תזכה לעשירות..." הסוחר החל לעבוד על הנעליים ולאחר תקופה ארוכה ומייגע, הוא סיים סוף סוף. יום מסירת הסחורה וקבלת התשלום הגיע, הטלפון מצלצל "העיסקה מבוטלת, הסיבה היא כיוון שאתה יהודי ואנחנו שונאים יהודים..." היהודי לא האמין למשמע אוזניו, מה הוא יעשה עם כל הנעליים? מהיכן ישלם עבור ההלוואה שלקח? עולמו חרב עליו, הוא מיהר לרבי לשאול מה עליו לעשות? מהיכן ישלם את הכסף עבור ההלוואות שלקח? הרבי חיך ואמר לו "סע לביתו של צבא גרמניה הוא גר במקום פלוני אלמוני..." הסוחר לא האמין, הרי המפקד של הצבא אנטישמי ושונא יהודים, למה שהישועה תגיע ממנו? אך הוא נסע ללא שאלות, וכאשר הגיע לבית דפק על הדלת, ומי שפתחתה לו את הדלת היתה... הילדה הקטנה מהרכבת, היא צעקה "אבא!!! הינה האיש שעזר לי לחזור לבית!!! ומיותר לציין שעל העזרה שיהודי עזר לבתו של הגנרל העסקה חזרה והיהודי הפך לעשיר..."

העלון מוקדש לעילוי נשמת:

אורלי בת סעידה נוריה בת נעימה קוקב בת אביגיל אינס בת מרים חדווה בת מסעודה ציפורה בת רבקה ז'נין בת מזל שרה בת זילפה שרה בת חנינה אליס עישה בת סימי חנה בת זוהרה	גרשון בן רחמה אהרון בן חזלה חי בן ירדנה חנניה בן אסתר יהושוע בן תמו יוחנן בן בסקי נתנאל בן אורלי ישראל בן נרה יעקב בן סעידה אליהו בן רחל שמעון בן עיישה	יצחק בן רחל דוד בן נטע יקותיאל בן שושנה דוד בן אוריט עמרם יחיא בן עיישה

"ישנן חומות העומדות בדרכו של האדם שהן כולן אחיזת עיניים. וצריך האדם להתגבר ולעבור דרכן, כי באמת אינן חומות כלל."
(רבי נחמן מברסלב)

חודש 2

חודש 3

חודש 4

ראשון	יח' ניסן	שני	יט' ניסן	שלישי	כ' ניסן	רביעי	כ"א ניסן	חמישי	כ"ב ניסן	שישי	כ"ג ניסן	שבת	כד' ניסן
ג' של חוה"מ ג' לעומר ל"א תחנון	ד' של חוה"מ ד' לעומר ל"א תחנון	ה' של חוה"מ ה' לעומר ל"א תחנון	ו' של חוה"מ ו' לעומר ל"א תחנון	ז' של חוה"מ ז' לעומר ל"א תחנון	ח' של חוה"מ ח' לעומר ל"א תחנון	ט' של חוה"מ ט' לעומר ל"א תחנון	י' של חוה"מ י' לעומר ל"א תחנון	יא' של חוה"מ יא' לעומר ל"א תחנון	יב' של חוה"מ יב' לעומר ל"א תחנון	יג' של חוה"מ יג' לעומר ל"א תחנון	יד' של חוה"מ יד' לעומר ל"א תחנון	ט"ו של חוה"מ ט"ו לעומר ל"א תחנון	ט"ז של חוה"מ ט"ז לעומר ל"א תחנון

מתורתו של הרב הגאון יורם מיכאל אברג'ל

אמרי נועם

בצור ירום

ארבע לשונות גאולה

רבותינו תיקנו שכל אחד ואחת מעם ישראל ישנו בליל הסדר ארבע כוסות של יין (ראה פסחים צט.ב). ואת הכוס הראשונה אנו שותים מיד בתחילת הסדר בסיום אמירת נוסח הקידוש של ליל החג. את הכוס השניה אנו שותים בסיום קריאת ההגדה לאחר חתימת "ברוך אתה ה' גאל ישראל". את הכוס השלישית אנו שותים בסיום ברכת המזון שלאחר הסעודה. ואת הכוס הרביעית אנו שותים לאחר אמירת ההלל בסיום הסדר. ומבואר בדברי חז"ל (ירושלמי פסחים פ"י ה"ה) שארבע כוסות היין הללו נתקנו כנגד ארבעת לשונות הגאולה הנזכרות בפסוקי הבשורה הנפלאה שציווה הקב"ה את משה לבשר לעם ישראל: "אמור לבני ישראל אני ה' והוצאתי אתכם מתחת סבלות מצרים, והצלתי אתכם מעבודתם, וגאלתי אתכם בזרוע נטויה ובשפטים גדולים, ולקחתי אתכם לי לעם והייתי לכם לאלקים וידעתם כי אני ה' אלקיכם המוציא אתכם מתחת סבלות מצרים" (שמות ו, ו-ז). ודעה נוספת ישנה בדברי חז"ל (שם) אשר לפיה ארבע כוסות היין הללו נתקנו כנגד אותן ארבע פעמים שנזכרה תיבת "כוס" בדברי שר המשקים כשסיפר את חלומו ליוסף, ופתרון יוסף לחלומו. (בראשית מ, ט-יג). וביאור הדברים, (ע"פ דברי מדרש רבה פח.ה) כשיוסף הצדיק שמע ששר המשקים פותח את חלומו באומרו "והנה גפן לפני" האירו לו מן השמיים שחלומו של שר המשקים אינו סתם חלום בעלמא, אלא הוא רומז על כלל ישראל שנקראו "גפן" (גפן ממצרים תסיע) ולכן יוסף הטה אוזנו היטב להקשיב לפרטי החלום. כשהוסיף שר המשקים וסיפר שראה בחלומו שמאותה גפן יוצאים שלושה שריגים (זמורות של גפן) הבין יוסף שהדבר רומז שיעמדו לעם ישראל שלושה רועים קדושים אשר על ידיהם תהיה גאולתם של ישראל והם ילוו אותם עד בואם חזרה לארצם הקדושה. שלושה רועים אלו הם שלושת האחים הקדושים – משה אהרן ומרים. (מתוך אמרי נועם, מועדים, פסח).

מספרים על רבי משולם זושא מאניפולי (הוא היה אחיו הצעיר של רבי אלימלך מליז'נסק, ונודע כל ימיו כצדיק תמים, הנזהר בכבודו של כל אדם), שכאשר היה נתקל בעובר עבירה, ומבקש להוכיחו על חטאיו, כדי להחזירו למוטב, לא פנה בדברי מוסר במישרין (באופן ישיר) לאותו חוטא ופושע, אלא היה מתייצב בקרבתו של אותו האיש שרצה לעזור בו הרהורי תשובה, והחל מוכיח את עצמו בדברים הבאים: "זושא זושא, איך נואלת להיכנע ליצר הרע? ועשית כזאת וכזאת שלא כדת ודין?? (וכאן היה מזכיר רבי זושא את העבירות שנכשל בהן אותו אדם שהיה עומד לידו, עבירות שרבי זושא היה רואה בגודל קדושתו). והיה ממשיך "אוי ואבוי לך זושא... מה תענה בבית דין של מעלה כשתיתן דין וחשבון על מעשיך בעולם הזה? חזור בך, זושא, כי שערי תשובה לא ננעלו כל הזמן שהנשמה הטהורה לא ניטלה מגופך!". דברים אלו וכיוצא בהם קרא רבי זושא בלב שבור ובעיניים דומעות והיה חוזר עליהם כמה וכמה פעמים, עד שחש שהדברים נכנסו בליבו של אותו חוטא שניצב על ידו, ועוררו אותו לשוב בתשובה שלמה. (הובא בספר בני ציון פרשת דברים). (בצור ירום" חלק א', פרק א', עמ' 166-167).

"וכל שכן וקל וחומר, במבטל איזו מצוות עשה שאפשר לו לקיימה" – אם עובר על איסור קל של דברי סופרים, או מי שאינו מוחה נקרא רשע, בוודאי שהמבטל מצוות עשה נקרא רשע, "כמו כל שאפשר לו לעסוק בתורה ואינו עוסק" – כגון שהוא גר בעיר שיש בה בתי מדרש טובים, יש שם כוללים טובים, יש שם רב שמלמד תורה, אבל הוא לא מצטרף לשיעור, תמיד יש לו סיבה מוצדקת למה לא להגיע לשיעור, "שעליו דרשו רבותינו ז"ל (סנדהרין צ"ט עמ' א) "כי דבר ה' בזה וכו', הכרת תכרת וכו'" (במדבר טו), "הכרת" – בעולם הזה, "תכרת" – לעולם הבא. (בצור ירום חלק א' פרק א', עמ' 168).

הליכותיו והנהגותיו בקודש של סידנא בבא סאלי

ומעשה היה שהגיעו האוטובוסים החדשים למרוקו, ובבא סאלי חישב את זמן הנסיעה כך שיגיע בעוד שיהיה אור יום, שיוכל להתפלל מנחה. אך האוטובוס התעכב הרבה וכשהגיעה שעת מנחה הם היו עוד בנסיעה. רבינו ביקש מהנהג שיעצור לכמה דקות כדי שיוכל להתפלל מנחה. הנהג סירב לעצור בכל תוקף, אמר בבא סאלי לר' אליהו אזרוואל יצ"ו, כיוון שהנהג לא הסכים לעצור מרצונו, הוא יעצור מאונס. ולנו תהיה שעה שלמה להתפלל עם כוונות. ואכן לאחר כמה דקות התפוצץ אחד הגלגלים ולא הצליחו לפתוח את הברגים כדי לתקן את הגלגל במשך שעה שלמה, עד שגמר בבא סאלי את תפילתו. ושוב היה מעשה אחר, שנסע בבא סאלי עם חתנו, ר' יעקב תורג'מן ז"ל, לעיר מקנאס בכביש צר. ובדרך ביקש בבא סאלי מחתנו לעצור את הרכב כדי להתפלל. למרות שהרחוב היה צר, ואין אפשרות לעצור, חתנו עצר והם ירדו מהרכב. פתאום ראו מאחוריהם שוטר תנועה שבא והחל לכוון ולהפנות את המכוניות לכיוון אחר, ולאחר שבבא סאלי סיים את תפילתו הם רצו להודות לשוטר, אך השוטר נעלם כאילו לא היה...

רבנו הקדוש רבי נחמן מברסלב

סיפר פעם רבי נחמן מברסלב כי בימי הבעל שם טוב הקדוש, היה גנן עיוור שהיה מנגן בחתונות ובזה התפרנס. לאחר פטירתו נודע לכולם כי לא היה עיוור כלל, ורק כדי לא להסתכל בנשים עשה עצמו כעיוור. (רק בני ביתו ידעו את האמת). כמו גן, היה גביר עשיר אחד, אך גם קמצן גדול, שאפילו פרוסת לחם לא נתן לעניים, והיה נבזה בעיני כולם בגין כך. באותה עיר, היה איש שהיה עושה צדקות רבות, ותמך בעניים ממש להפך מהגביר הנ"ל. והינה לאחר שנפטר העשיר הקמצן, באו העניים אל האיש הנדיב שהיה עושה צדקות, ואמר להם כי לא יכול לעזור להם יותר. בגלל שכל הכסף והמצרכים שנתן לעניים היו מאותו עשיר "קמצן" ובגלל שהוא מת, אין לו מהיכן לתת להם. העשיר הסתיר את התרומות שלו כדי לא להנות מהכבוד, וכדי שזה יהיה מתן בסתר, והעדיף אפילו להתבזות בכך. והבעל שם טוב שאל את תלמידיו, מי לדעתכם גדול יותר במעשיו, העשיר שחשבו אותו לקמצן או ה"עיוור" שהיה רואה ולא רצה להסתכל בנשים? "דעו לכם שגם בשמיים לא יודעים להכריע מי גדול יותר ... (שיח שרפי קודש א – תקפה).

גם אתם יכולים להיות שותפים ביזכי הרבים!

לקבלת העלון באיזור מגורכם, ולהקדשת שם להצלחה, רפואה או לעילוי נשמת יקירכם ולהיות שותפים ביזכי הרבים. צרו קשר במס': 0523458725

הבעל שם טוב הקדוש

בדרכו אל ארץ ישראל, הגיע הבעל שם טוב יחד עם בתו אדל ועם תלמידו רבי צבי סופר אל איסטנבול. במקום זה שהו עד לחג הפסח. כיוון שבאותו מקום לא הכירו את הבעל שם טוב ולא היה מי שיארוחו, הלך ואזל כל כספו עד שבערב חג הפסח נותר ברשותו רק הבית שבו גר עם בתו ותלמידו. לא נשאר להם כסף, אפילו כדי להביא מצה וכוס של יין לקיים בהם את ליל הסדר. בתו של הבעל שם טוב דאגה, היא החלה לשאול את הבעל שם טוב "מה יהיה? מה נאכל בחג?" אך הבעל שם טוב בביטחון מוחלט וללא שום דאגה, השיב לה: "השם יתברך יזמין לנו מה שנצטרך", אחר כך הלך אל בית המדרש ושם ישב כל אותו היום. במקביל, יהודי עשיר מאוד הגיע לקבל ברכה מהבעל שם טוב הקדוש, אך לצערו הודיעו לו כי הבעל שם טוב יצא לדרכו לארץ ישראל דרך טורקיה (איסטנבול) ואם ימהר לצאת בעקבותיו, אולי יצליח להשיג אותו. לפנות ערב, זמן מועט לפני כניסת החג, בא היהודי העשיר לאיסטנבול והצליח להגיע על פי הסימנים שנתנו לו, אל הרחוב בו התארח הבעל שם טוב. שאל האיש: "היכן רבי ישראל בן אליעזר גר?" הראו לו את האכסניה שבה גר הבעל שם טוב. בא האיש עם אשתו אל הבית ושאל את אדל אם יוכל גם להתאכסן אצלם, כי רצונו להיות במחיצתו של אביה הקדוש בימי הפסח. אדל השיבה לו כי אין באפשרותם לארח כיוון שאין להם בעצמם מצרכים ומאכלים לחג, אך העשיר חיך והשיב: "הנה כבר הכנתי את כל צורכי הפסח כיד המלך, אביא אותם לכאן". אדל התרגשה, היא ראתה במו עיניה מה שאביה הקדוש הבטיח לה "ה' יזמין לנו מה שנצטרך". מיד נשאו משרתיו של העשיר את כל חפציו אל בית הבעל שם טוב, וערכו את שולחן הסדר בכלים נאים ובמיטות מוצעות ומהודרות להסב עליהן. על השולחן הניחו את כל צורכי הסדר ואת המצות השמורות והמהודרות, והכול באופן ראוי ומשובח בשפע. הכל היה מוכן, כולם המתונו עד שיבוא הקדוש העליון רבי ישראל בעל שם טוב מהתפילה. כאשר שב הבעל שם טוב מהתפילה, התעלם מהשפע ומהשולחן הערוך והתעלם אף מהאורח הנכבד והעשיר שדאג לכל הסעודה, הוא החל מיד לקדש על כוס היין, ואחר כך קרא את ההגדה כנהוג. רק לאחר שסיים, בירך את האורח לשלום והאיר לו פנים בשמחה. אחר כך אמר לו: "יודע אני לשם מה הגעת. אין לך ילדים. ובכן, נשבע אני לך כי בזכות זה שהחיית את נפשנו ודאגת לנו לליל הסדר, תלד לך אשתך בשנה זו בן". כשאמר זאת הצביע הבעל שם טוב באצבעו על אשתו של היהודי העשיר. שמח העשיר מאוד ותוך כדי התרגשות הכריז והבטיח: "אם יזכה אותי ה' בכך, אתן לך מחצית מכספי". מיד שמע הבעל שם טוב בת קול בשמיים המכריזה: כי בשבועה זו שנשבע הבעל שם טוב לעשיר שיזכה לילדים, הפסיד את החלק המובטח לו בעולם הבא, כי עקר היה האיש וגם אשתו עקרה הייתה, ובשבועה זו הכריח הבעל שם טוב לשנות בשבילם סדרי טבע. כשמע הבעל שם טוב כך, התמלא שמחה ואמר בליבו: "ברוך השם! כעת אוכל לעבוד את השם יתברך באמת. הנה הפסדתי את חלקי שבגן עדן, ואוכל לסלק כל מחשבה פסולה על גמול ורווח, לא בעולם הזה ולא בעולם הבא." הבעל שם טוב המשיך בליל הסדר כרגיל, כולם שמחו שמחה גדולה, הבעל שם טוב שמח שסוף סוף זכה לעבוד את ה' ללא שום מחשבה של שכר או גן עדן, לשם שמיים בלבד, והזוג העשיר שמח כי זכה להבטחה ענקית מהצדיק, לא עברו כמה רגעים ושוב שמע הבעל שם טוב כרוז נוסף המכריז ואומר כי החזירו לו את כל הזכויות המגיעות לו, בגלל שהסכים לעבוד את השם בלי שום גמול. ובאמת כפי שהבטיח הצדיק, לאחר שנה זכו בני הזוג לבן זכר..

הרב הגאון הרב ישראל אברג'ל שליט"א

ובספרו הבהיר ברכי יוסף (או"ח סימן א' ס"ק ב) כתב, וזה לשונו: וקימת חצות היא העולה להכניע היצר הרע, וזהו שאמרו רבותינו הקדושים ז"ל "הבא להרגך השכם להרגו" (ברכות סב) ובמאירי לברכות נח. ובגמרא סנהדרין עב). ומר זקני מורינו הרב רבי אברהם אזולאי, בהגהותיו על הלבוש, פירש כי היצר הרע הבא להרגך – השכם להרגו, היינו כאשר בא לעכב את האדם מהשכמתו בבוקר, הרי הוא בא להילחם בעבודת ה' של האדם, ועל האדם להתעצם בכל עוז ולקום בקדושה ובזריזות. וכאשר האדם זוכה לנצח את היצר הרע בהשכמה, הרי כל היום כולו ידו של האדם על העליונה ויש בכוחו לנצח את יצרו בכל דבר. וכדברי רבינו כתב הגאון המופלא החסיד הקדוש רבי חיים פלאגי' זלה"ה בספרו הבהיר כף החיים (סימן ג' ה"ד): מה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה הבא להרגך השכם להרגו, קאי על היצר הרע דעל ידי ההשכמה – זוכה להרוג את היצר הרע. ובזהו הקדוש, (פרשת ויחי דף רמב ע"ב) אמרו "תא חזי" – בוא וראה, "בשעתא דעאל ליליא, פתחין סתימין" – בשעה שנכנס הלילה פתחי ההיכלות העליונים שדרכם ההנהגה מתפשטת לעולם, הם סתומים וסגורים כדי שלא יתאחזו בהם החיצונים ואז "וכלבי וחמרי שריין ושאתן בעלמא" – והחיצונים הנקראים כלבים וחמורים שהם שולטים בב' המשמרות הראשונות של הלילה עד חצות, מתירים אותם מקשריהם ומשוטטים בעולם, "זאתייהיבית רשו לחבלא" – נותנים להם רשות לחבל ולהשחית לאותם הראויים לעונש, אבל בני אדם הם קצת בשמירה, מפני שאין דרכם לשוטט בדרכים לבדם בלילה, אלא "וכל בני עלמא ניימי בערסיהו" – כל בני העולם ישנים במיטתם, "ונשמתהון דצדיקייא סלקין לאתענגא לעילא" – ונשמותיהם של הצדיקים עולות לגן עדן להתענג למעלה. (מתוך חלב הארץ, חלק ראשון סימן א' פרק א' עמ' 76-75).

הרב הגאון שלום ארוש שליט"א

גם לימוד תורה לא מועיל להשתנות, בלא עבודה עצמית של תפילה וחשבון נפש ותשובה, אפילו אם לומדים מהרב הגדול ביותר. שהרי עם ישראל שמעו תורה מהקב"ה בעצמו, שזה פחד אלוקים לחשוב על זה, וכן למדו מהרב הגדול ביותר שהיה ויהיה – משה רבינו בעצמו. והם לא למדו רק מעט תורה, והם לא היו טרודים ועסוקים, (כמו שרבים מתרצים את עצמם שאינם חוזרים בתשובה בשל חוסר בזמן או טרדות וכו'). אלא הם למדו הרבה תורה באותן ארבעים שנה במדבר שבהן לא היתה להם שום טירדה – לא היו להם בנקים או משכנתא, ולא היה להם כביסות או לתפור בגדים, כי הבגדים גדלו עם הילדים, הם לא היו עובדים ולא היו להם פלאפונים ולא מס עירייה, ולא ארנונה, כלום! כלום היו פנויים רק ללמוד תורה, כולם היו משוחררים מכל עול, והם אכן למדו תורה אך זה לא שינה אותם. (מתוך שערו בתודה, עמ' 32).

מרן פאר הדור - הרב עובדיה יוסף זצ"ל

■ כשיזכיר שם ה' יכוון פירוש קריאתו באדנות שהוא אדון הכל. ויכוון בכתיבתו ביו"ד ה"א - היה הווה ויהיה, ובהזכירו אלוקים יכוון שהוא תקיף ובעל היכולת ובעל הכוחות כולם. ובהזכירו אלהינו יכוון שהוא אלוה שלנו שהוא תקיף ובעל היכולת. ויש אומרים שכל זה אינו אלא בהזכרת שם ה' שבברכות, אבל בשאר הזכרות שם ה' שבפסוקים וכדו' אין צריך לכוון כנזכר. ויש חולקים ואומרים שבכל הזכרת שם ה' צריך לכוון כנזכר. ולכתחילה נכון לכוון בכל הזכרת שם ה'. ובפרט יש לכוון כן בברכת אבות שבשמונה עשרה, ובהזכרת שם ה' שבפסוק שמע ישראל. (ילקוט יוסף השכמת הבוקר עמ' תנט, שאר"י חלק א' עמ' לז).

■ יש נוהגים לומר "לשם יחוד" לפני כל מצוה שעושים, או קודם לימודם. ואף על פי שהגאון הנודע ביהודה פקפק בזה, ומכל מקום אם הדבר מועיל לו לכוון לשם מצוה, נכון שיאמר נוסח לשם יחוד לפני כל מצוה שמקיים. וכל אדם ינהג כפי מה שהוא מכיר את עצמו, שאם מתעורר לכוון במצווה על ידי הברכה, די בזה ואין צריך שיאמר לשם יחוד, אבל אם אמירת לשם יחוד גורמת לו לכוון יותר בעשיית המצווה, ראוי ונכון שיאמר לשם יחוד לפני כל מצווה ומצווה שעושה. (ילקוט יוסף השכמת הבוקר מהדורת תשס"ד, עמ' תעה).

■ יש מי שאומר שיכול אדם להתנות בכל בוקר, שבכל פעם שיזכיר במשך היום שם ה', יהיה על פי הכוונה הנ"ל. ולכתחילה ראוי לכל אחד להתאמץ ולכוון בשמות הקודש בעת שמברך, ומתפלל, ובכל פעם שיזכיר שם ה' יכוון, ובפרט בקריאת שמע שחיובה מן התורה. ומכל מקום אפשר שיש לסמוך על התנאי הנזכר, להתנות כן בתחילת היום על כל היום, שכל פעם שמזכיר שם ה' הוא מתכוון שהוא אדון הכל, היה הווה ויהיה. ובמשך היום יכוון בכל פעם רק כוונה כללית, שזהו שמו של ריבון העולמים. ומכל מקום בקריאת שמע, ובברכה ראשונה של שמונה עשרה יכוון כפי הדין. (ילקוט יוסף השכמת הבוקר עמ' תסא, ושא"ר ח"א עמ' עא).

רבנו יוסף חיים - הבן איש חי זצ"ל

תקציר משבוע שעבר: החשיכה ירדה, הבן איש חי היה עסוק בשירי שבת ובסעודתו. והינה לפתע ראה ראש השיירה את השודדים האכזרים מתקרבים לאוהל, עם חרבות שלופות בידם. הוא החל לפחד ולהסתתר שבטעות לא יראו גם אותו. הוא הבחין בראש השודדים האכזרי שנכנס לבדוק את ה"טרף" באוהל, אך מיד לאחר שניה, ברח משם ונס מפני הבן איש חי. ראש השיירה לא הבין מהי הסיבה שגרמה לראש השודדים לפחד ולברוח מהבן איש חי, הוא החליט לרדוף אחריו ולשאול אותו לפשר העניין. וכך סיפר לו אותו ראש השודדים שהיה גוי, "לפני מס' שנים, הייתי שותף עם יהודי רמאי, ואותו יהודי רמאי גנב ממני כסף ונאלצתי ללכת לכל בתי הדין של הגויים כדי שיעשו צדק ויוציאו את האמת לאור, אך היהודי הצליח לעבוד על כולם ולשחד אותם. עמדתי לוותר, עד שהגעתי לבית הדין של היהודים - אצל רבי יוסף חיים - הבן איש חי הקדוש. והוא היחיד שהצליח להוציא את האמת לאור ולגרום ליהודי החרוץ באשמה על שרימה אותי ושגנב ממני כסף. אך הבעיה היתה, שליהודי לא היה כסף להחזיר לי.. עמדתי להתייאש, לא ידעתי מה לעשות, מצד אחד שמחתי שהאמת יצאה לאור, אך מצד שני, היכן הכסף שמגיע לי? ולפתע, ראיתי את הבן איש חי מוציא כסף מהכיס הפרטי שלו, ומגיש לי את הכסף שמגיע לי.. התרגשתי כל כך לראות את האיש הקדוש והצדיק הזה, וזה האיש שראיתי כמו עיני באוהל, כיצד אוכל לפגוע באדם קדוש כזה שעזר לי?

הרב הגאון ראובן אלבז שליט"א

לפני מספר שנים בחג החנוכה היתה התכנסות במוסקבה, בה השתתף נשיא רוסיה, ולדימיר פוטין, עם הרב הראשי של רוסיה, הרב בערל לאזרר שליט"א. במהלך האירוע קם הנשיא הרוסי ונשא דברים מרגשים, וכך אמר: "שמעו נא יהודים, מעשה שהיה כאן ברוסיה. בשכונה אחת התגוררה משפחה ענייה מרודה ולה ילד קטן. הילד הזה היה אומלל, כי הוריו עבדו קשה לפרנסתם מבוקר עד לילה והיו משאירים אותו לבד בבית, לעתים אפילו בלי להותיר לו אוכל. בשכונתם גרה משפחה יהודייה, וכאשר הם ראו את הילד הקטן בבית שאלוהו האם יש לו מה לאכול. כשהשיב בשלילה הם דאגו לו לאוכל כל יום, ובשבתות וחגים אף הזמינו אותו לסעוד על שולחנם. כך במשך תקופה ארוכה הם אימצו את הילד הגוי הזה ודאגו לכל מחסוריו". כאשר סיים פוטין את סיפורו המרגש הוסיף ואמר: "הילד הזה שעליו סיפרתי לכם, הוא אני עצמי! אינני יכול לשכוח כיצד אותה משפחה יהודייה דאגה לי. עד היום אני עוד זוכר את ברכת נטילת ידיים, ברכת 'המוציא' וברכת המזון, שהיו מברכים שם בבית!". והנה, אותו ילד עני הוא כיום נשיא המדינה הגדולה הזאת, ויחסו ליהודים שבתוכה הוא יחס אוהד, כמעט חסר תקדים בכל מדינות אירופה. הכל בזכות אותה משפחה שדאגה למחסורו של ילד נכרי אומלל.

"מי כעמך ישראל" - בני ישראל הם גומלי חסדים, אפילו עם נכרים. זאת למדנו מיוסף הצדיק, להיטיב לכל אחד ואחד. להתעניין בשלום אותם גויים היושבים עמו בבית האסורים. לכן מצא אותו מלך מצרים ראוי להיות שליט על מדינתו ולהיות "המשביר לכל עם הארץ". כי רק מי שמחפש כל הזמן כיצד אפשר להיטיב עם הזולת, הוא זה הראוי להנהגה.

העלון מוקדש לרפואות:

מרים בת אסתר בלור	צ'יצ'אן בן ביסקה
ליטל בת אורנה חווה	חזלה בת חביבה
ראובן בן חנה	אהוד בן רבקה
מרדכי בן ג'ראן	דביר בן גאולה
חיה אביגיל בת אליס	אילן בן גורג'יה
רבקה רחל בת ז'ולייט	אושרה סעידה בת עליזה

העלון מוקדש להצלחת:

מרת אימי ויויאן בת נוריה	מור אבי אוריאל בן ציפורה
בת חן בת עירית	עזרא בן נאוה
בר ושרית ישראל	גיא בן איריס
אליעד אליהו בן אריאלה	אלעזר בן כוכבה
אביחי מרדכי בן רבקה מיכל	ישראל בן רבקה

"עין חיים היא למחזיקים בה"

המעוניינים לסייע בהוצאות העלון ובזיכוי הרבים, מוזמנים ליצור קשר :
במספר: 0523458725 או במייל: mahamardaniel@walla.co.il